

VIŠI SUD U BIHAĆU
Broj. K:2/95-RZ
Bihać, 22.06.1995.g.

Pravosnažno 05.02.1997. godine.
Rješenjem broj 01 0 K 010807 16 Kvl od
27.04.2016. godine dozvoljeno je ponavljanje
krivičnog postupka i predmet vraća u stanje
istrage.

U IME NARODA !

Viši sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudije Marčetić Milana kao predsjednika vijeća, sudije Mesić Mirsada i sudije porotnika Brkić Muje, Glumac Mahmuta i Selimović Radmile kao članova vijeća, sa zapisničarom Midžić Emsudom u krivičnom predmetu protiv optuženog Soleša Milana, zbog krivičnog djela iz čl. 142. st. 1. KZ SFRJ koji Zakon je preuzet i primjenjuje se kao Republički zakon, postupajući po optužnici VJT u Bihaću br. Kt. 56/94 od 16.01.1995.g., nakon održanog usmenog i javnog glavnog pretresa u prisutnosti zamjenika VJT u Bihaću Džafić Asima, branioca optuženog po službenoj dužnosti Lončar Dragana advokata iz Bihaća, a u odsutnosti optuženog Soleša Milana, dana 22.06.1995.g. donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi SOLEŠA MILAN sin S. i majke M. rođene M., rođen 01.11.1961.godine u selu P. Opština B., pismen sa srednjom stručnom spremom, sada se nalazi na okupiranom dijelu RBiH.

K R I V J E

Što je

U periodu od početka juna mjeseca 1992.godine pa do sredine septembra iste godine u mjestu K. Opština B. P. za vrijeme rata kao pomoćnik zamjenika komandanta u koncentracionom logoru „K.“ u kojem je bilo zatečeno civilno stanovništvo sa okupiranog područja B. P., K. V., O. i drugih mjesta odvodio zatočenike uveče oko 24,00 sata u posebnu prostoriju gdje ih je sa drugim čuvarima tukao šakama, nogama, drvenim i metalnim palicama i drugim predmetima po raznim dijelovima tijela, a naročito po glavi, prsima i leđima, te ih potapali u korita sa hladnom vodom, tjerali ih da puze po zemlji i tako izmučeni da pišu ćirilicom, da govore i pjevaju pjesme koje veličaju Srbiju te da nabrajaju glavne „ustaše“ u B. P..

Čime je počinio kriv. djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZ SFRJ koji se primjenjuje kao Zakon RBiH.

Pa se na osnovu istog zakonskog prepisa, a primjenom čl.3., 33., 41. KZ SFRJ koji se primjenjuje kao Zakon RBiH.

O S U Đ U J E

Na kaznu zatvora u trajanju od 12 (DVANAEST) godina.

Na osnovu čl. 98. st.4. ZKP-a koji se primjenjuje kao Zakon RBiH, optuženi se oslobađa obaveze naknade troškova krivičnog postupka i paušala.

Na osnovu čl. 2. st. 1. i 2. uredba sa zakonskom snagom o izmjenama i dopunama Uredbe sa zakonskom snagom o primjeni KZ SFRJ koji je preuzet kao Republički Zakon za vrijeme ratne opasnosti i za vrijeme ratnog stanja, optuženom se kao sporedna kazna izriče

KAZNA KONFISKACIJE IMOVINE

Koja se sastoji u oduzimanju cjelokupne imovine osuđenom licu u granicama prepisanim zakonom, bez naknade.

O b r a z l o ž e n j e

Više javno tužilaštvo u Bihaću podiglo je optužnicu br. Kt. 56/94 od 16.01.1995.g. kojom je stavilo na teret optuženom Soleša Milanu da je na način kako je to opisano u izreci ove presude počinio krivično djelo iz čl. 142. st. 1. KZ SFRJ koji se primjenjuje kao Zakon RBiH, kažnjava po istom zakonskom propisu.

Pri podnijetoj optužnici do završetka glavnog pretresa ostao je zamjenik VJT u Bihaću, Džafić Asim, koji je predložio da se optuženi oglasi krivim i osudi po zakonu.

Optuženi Soleša Milan u toku istražnog postupka i na glavnom pretresu nije saslušan na okolnosti djela koje mu se stavlja na teret, budući da je bio i ostao nedostupan državnim organima gonjenja pa tako i ovom sudu. Naime, iz dopisa SJB - policijske stanice II Bihać br. 14-2/01-2-1312/94 od 09.06.1994.godine proizlazi da optuženi ne boravi na teritoriji Okruga Bihać, već se nalazi na teritoriji koju trenutno kontroliše tzv. „Republika Srpska“. S toga je krivično vijeće Višeg suda u Bihaću na prijedlog Višeg javnog tužilaštva u Bihaću donijele rješenje br. Kv. 4/95 od 27.01.1995.godine da se okrivljenom Soleša Milanu sudi u njegovoj odsutnosti, u smislu čl. 300. st.3. ZKP-a koji Zakon se primjenjuje kao Zakon RBiH.

Sud je proveo dokazni postupak saslušanjem svjedoka: J. F., H. I., S. M., izvršen je uvid u dopis CSB Bihać od 02.08.1994.godine te fotografije kao prilog uz dopis Soleša Milana i K. M., izvršen je uvid u dopis SJB Bihać od 16.06.1994. godine, uvid u dopis Opštinske uprave za geodetske i imovinsko pravne poslove od 06.07.1994.godine, uvid u dopis SJB Bihać od 06.07.1994.godine, uvid u dopis općinskog sekretarijata za prostorno uređenje stambene i komunalne poslove od 06.07.1994.godine te uvid u ostali dio spisa.

Cijeneći sve provedene dokaze sud je utvrdio slijedeće činjenično stanje:

Optuženi Soleša Milan je u vremenskom periodu od juna mjeseca 1992.godine pa do sredine septembra iste godine, kao pomoćnik zamjenika komandanta koncentracionog logora „K.“ u kojem je bilo zatečeno civilno stanovništvo iz B. P., O. i K. V., u večernjim satima odvodio zatočenike u posebnu prostoriju gdje ih je sa drugim čuvarima logora tukao šakama, nogama, drvenim i metalnim palicama po raznim dijelovima tijela, a naročito po glavi, prsima i leđima, a zatim iz potapali u korita sa glavnom vodom i tako izmučene tjerali ih da puze po zemlji, piću ćirilicu, da govore i pjevaju pjesme koje veličaju Srbiju te a nabrajaju „ustaše“ u B. P..

Koncentracioni logor u kojem su bili zatočeni civili muslimanske nacionalnosti sa područja B. P., O. i K. V. je bio lociran u dubokoj šumi i okolini B. P., u barakama koje su prije izbijanja ratnih sukoba pripadale šumskom radilištu.

Svjedok S. M. u svom iskazu navodi da je to bio koncentracioni logor smješten u dubokoj šumi, ograđen žicom od jele do jele, a oko su bili stražari kojih je bilo više nego zatočenika. Bio je trostruki obruč - prvo su ili mitraljezi, zatim bunker i a potom stražari.

Svjedok H. I. u svom iskazu navodi da je 01.07.1992.godine iz policijske stanice u B. P. tri autobusa zatočenika odvezeno u logor, „K.“, a to je u šumi 26 km udaljene od B. P.. Dolaskom na lice mjesta primjetio je da imaju tri radničke barake, da se radi o šumskom radilištu, a oko jedne barake bilo je postavljena bodljikava žica razvučena na stubovima visine 2 m.

Optuženi je bio pomoćnik zamjenika komandanta koncentracionog logora „K.“. Komandant koncentracionog logora bio je K. Z., zamjenik komandanta koncentracionog logora bio je Z. M., a pomoćnik zamjenika komandanta koncentracionog logora bio je optuženi Soleša Milan. Svjedok S. M. u svom iskazu navodi da optuženog ranije nije poznao, već da ga je upoznao u logoru. Svjedok navodi da je optuženi učestvovao u prijemu zatočenika u logor zajedno sa Z. M., a u logoru je optuženi bio non stop. Svjedok navodi da je komandant logora bio K. Z., zamjenik komandanta je bio Z. M., a optuženi Soleša Milan, bio je pomoćnik Z. M..

Svjedok S. M. prezentirano je više fotografija radi utvrđivanja identiteta optuženog i to dvije fotografije snimljene an fas i pet grupnih fotografija. Na grupnim fotografijama svjedok nije mogao prepoznati optuženog ali na velikoj fotografiji snimljenoj an fas svjedok je prepoznao optuženog Soleša Milana. Svjedok navodi da je optuženi srednje visine i srednje težine, više preteže na crnomanjastog čovjeka nego na smeđeg. U logoru je imao dužu kosu i malu bradu. Najčešće je bio u pijanom stanju. Svjedoku H. I. je prezentirano više fotografija snimljene an fas i pet grupnih fotografija. Svjedok se izjasnio da je lice na velikoj fotografiji snimljenoj an fas morao biti optuženi Soleša Milan. Svjedok navodi da je lice sa ove fotografije sigurno bilo u logoru, po izgledu bio je srednje visine a težine je bio prema svojoj visini. Jedno vrijeme je bio neobrijan. Svjedoku J. F. također je prezentirano više fotografija radi prepoznavanja optuženog na njima. Svjedok je istakao da prepoznaje optuženog na njima. Optuženi je na fotografiji snimljenoj an fas. Svjedok navodi da ga se dobro sjeća iz logora, bio je srednjeg rasta, srednje uhranjen lijepog izgleda. Više je bio u pijanom stanju nego u trijeznom.

Svjedok S. M. u svom iskazu navodi da je optuženi Soleša Milan učestvovao u svim mučenjima i maltretiranjima civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti zatočenih u logoru „K.“.

Svjedok navodi da su 9 do 10 čuvara zajednički vršili mučenja i maltretiranja nad zatočenicima. Optuženi je bio jedan od glavnih i stalnih učesnika, a tu su još bili Z. M., K. M., izvjesni G., Lj. C., J. i I.. Svjedok navodi da je optuženi bio prisutan i prilikom prijema zatočenika u logor kada su im oduzete lične stvari, satovi, kaiševi, zlato i pertle.

Svjedok navodi da je gore pomenuta grupa u posebnu baraku udaljenu 5 do 6 m odvodila R. Z., D. M., S. Š., H. M., F. F. zv. „B.“, F. R., K. H., M. E.. Svjedok navodi da nije lično prisustvovao kada su zatočeni tuženi i maltretirani ali je bio prisutan kada je gore pomenuta prozvala lica muslimanske nacionalnosti i odvodila ih u baraku koja je bila 5 do 6 m. Iz te barake se mogla čuti tučnjava i krici zapomaganja ljudi koji su bili tučeni. Svjedok navodi da su se čule riječi čuvara logora „nabroj glavne ustaše u P.“, „piši ćirilicom“, „priznaj daje ovo Srbija“,

„priznaj da nisi musliman“. Svjedok navodi da je lično prihvatao zatočenike kada u se vraćali iz barake gdje su bili tučeni. Svi su bili crni i otečeni, tučeni su po svim dijelovima tijela, po leđima i glavi. Svjedok navodi da su H. M. od udaraca svi zubi izbijeni, F. F. je imao rezove iza ušiju jer ga je Z. tukao, tako što ga je držao rukama za oba uha i glavom mu je udarao od sto, od tog udaranja uši su mu bile odvaljene. Sve je ovo svjedok lično vidio, jer je F. F. kako navodi šišao, tako iznemoglog F. sutradan je Z. zvao da mu opere auto. Svjedok navodi da je optuženi Soleša Milan lično odvodio pretučene zatočenike i potapao ih u korita sa hladnom vodom, a zatim bi ih tjerao da puzeći idu do barake u kojoj su bili smješteni ostali zatočenici i uz put da laju da viču „ovo je Srbija“ i tako dalje. Svjedok navodi da su Z. M., K. M. i optuženi Soleša Milan mučili u logoru R. Z., jer mu je H. S. koji je poslanik u skupštini R BiH i predsjednik SDA B. P. dajdža gore pomenuti čuvari logora stavljali su cijev automatske puške u usta R. Z., a dragu cijev na zatiljak i tražili su od njega da prizna da je zajedno sa H. S. učestvovao u pripremama SDA. Zatim bi jedan od njih puškom opalio u zrak, a R. Z. bi se onesvijestio. Svjedok napominje da prilikom izlaska iz logora, ništa im od ličnih stvari nije vraćeno. Iskaz svjedoka S. M. sud je ocijenio kao autentičan, logičan, neprotivriječan i jasan te mu je stoga poklonio puno povjerenje.

Svjedok J. F. u svom iskazu potvrđuje da su čuvari logora „K.“ tukli zatočenike noću, od ponoći pa do ujutro. Tučnjavu i maltretiranje izvodili su grupno, svi zajedno. Uglavnom 8 do 9 čuvara logora tuklo je jednog zatočenika. Čuvari logora i to optuženi Soleša Milan, M. Z., G., K. M. i drugi izvodili su tući zatvorenike na primjer zbog toga što im se je neki od njih zamjerio prije 5 godina pa su na njega imali pik, tražili su da se on izvede i onda su ga tukli i maltretirali. Svjedok navodi da je jedne prilike optuženi Soleša Milan ušao u logorsku prostoriju gdje je bilo pravilo da kada ulazi neki čuvar, svi zatočenici su se morali dići na noge ruku podignutih u vis, a licem okrenutim prema zidu. Tako su postupili kada je ušao i Soleša Milan. Tom prilikom optuženi Soleša Milan obratio se svjedoku riječima „ti u šarenoj košulji, okreni se“. Svjedok J. F. navodi da se okrenuo na tu zapovijest, a optuženi je dodao „mi se od nekud poznajemo“. Svjedok navodi da je optuženom rekao da je on možda dolazio kod L. B., njegovog prvog komšije. Optuženi je tada odgovorio da se tu nisu upoznali ali da ima prilike, upoznaće se. Svjedok pretpostavlja da je optuženi tim riječima mislio na tuču, ali je logor ubrzo raspušten i on nije došao na red za mučenje i tuču. Sud je iskaz svjedoka J. F. također poklonio puno povjerenje jer je jasan i neprotivriječan.

Nakon brižljive ocjene svih dokaza sud je u radnjama optuženog u objektivnom i subjektivnom smislu našao postojanje svih bitnih obilježja bića krivičnog djela radni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1 KZ SFRJ koji zakon je preuzet i primjenjuje se kao Republički zakon. Naime, optuženi Soleša Milan bio je svjestan da kao pomoćnik zamjenika komandanta koncentracionog logora „K.“ zajedno sa drugim čuvarima logora muči, nečovječno postupa, nanosi patnje, ponižava, omalovažava, izglednjava civilno stanovništvo muslimanke nacionalnosti zatočene u logorima sa područja B. P., O. i K.V. te oduzimajući lične vrijednije stvari od zatočenika, sve u vrijeme srbočetničke agresije na Republiku Bosnu i Hercegovinu, i htio je izvršenje djela, kršeći tako pravila Međunarodnog prava o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata, koja obavezuju sve aktivne učesnike u ratnoj okupaciji dijela RBiH.

U konkretnom slučaju budući da su ispunjeni svi zakonski uslovi, sud je optuženom izrekao kao sporednu kaznu konfiskacije imovine, koja se sastoji u oduzimanju imovine optuženom bez naknade, u granicama propisanim zakonom. Naime, za konkretno krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim, zakonom je propisano izricanje kazne konfiskacije imovine a optuženom je izrečena kazna zatvora u trajanju od 12 godina, dakle kazna zatvora iznad tri godine.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom sud je uzeo u obzir sve okolnosti iz čl. 41. KZ SFRJ kao Zakon je preuzet i primjenjuje se kao Republički zakon, koje utiču da kazna bude veća ili manja.

Od olakšavajućih okolnosti sud je optuženom uzeo u obzir da je mlad.

Od otežavajućih okolnosti sud je optuženom uzeto u obzir da je bio pomoćnik zamjenika komandanta koncentracionog logora čije postojanje je osudila čitava međunarodna zajednica, da je bio aktivan u svakoj tuči i maltretiranju zatočenih civila, pobude koje su ga vodile pri izvršenju djela - da omalovaži i uništi psihički i fizički zatočenike te upornost pri izvršenju djela.

Cijeneći društvenu opasnost ovog krivičnog djela, pobude iz kojih je počinjeno, sam čin izvršenja djela te posljedice koje su nastupile nad zatočenicima u logoru, sud smatra da će izrečenom kaznom biti postignuta svrha kažnjavanja, u smislu čl. 3., 5., 33., KZ SFRJ koji Zakon je preuzet i primjenjuje se kao Republički zakon.

Na osnovu čl. 98. st.4 ZKP-a kao Zakona RBiH optuženi se oslobađa obaveze naknade troškova krivičnog postupka i paušala.

ZAPISNIČAR

Midžić Emsuda

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Marčetić Milan

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Odjeljenju Vrhovnog suda u Bihaću, u roku od 8 dana od dana prijema prepisa ove presude.